

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **E. E.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort se sídlem Kaplanova 2055/44, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. KRPA-365893-14/ČJ-2017-000022-MIG, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2017, č. j. 2 A 126/2017 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění

I. Dosavadní řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 10. 2017, č.j. KRPA-365893-14/ČJ-2017-000022-MIG rozhodla podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*"), o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013 (označované dále také jako „*nařízení Dublin III.*" či jako „*Dublinské nařízení*"), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států; doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Žalobu proti žalovanému rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*") rozsudkem ze dne 29. 12. 2017, č. j. 2 A 126/2017 – 37.

[3] Městský soud neshledal důvodnou stěžejní námitku žalobce, že bylo zásadním způsobem porušeno jeho právo na užití mateřského jazyka ve správním řízení. Poukázal na to, že žalobce ve správním řízení neměl výhrady proti tlumočení ustanoveným tlumočníkem ing. Rashidem Zahidem. Dále ze spisu městského soudu vyplynulo, že žalobce i s využitím tlumočení se správním orgánem spolupracoval. Z ostatních části spisového materiálu i z obsahu samotného napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že řízení o zajištění žalobce bylo vedeno v anglickém jazyce. Do tohoto jazyka byly přetlumočeny písemnosti, které jsou součástí spisu vedeného s žalobcem včetně napadeného rozhodnutí. V daném případě bylo dle názoru městského soudu jednoznačně prokázáno, že v souladu s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve spojení s ustanovením § 24 zákona č. 36/1967 Sb., byl žalobci ustanoven tlumočník do jazyka anglického, tedy do jazyka, v němž byl schopen se dorozumět, a tudíž nedošlo k porušení jeho procesních práv. Městský soud byl proto názoru, že nesprávné uvedení údaje, že řízení bylo vedeno v kurdském jazyce, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Na uvedeném závěru podle názoru městského soudu nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že ustanovený tlumočník do jazyka anglického ing. Rashid Zahid je v seznamu znalců a tlumočníků vedených Ministerstvem spravedlnosti zapsán jako tlumočník z jazyka pandžábského a jazyka urdu.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (dále též „*stěžovatel*") podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní uplatnil důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*").

[6] Stěžovatel namítl, že ač nelze vyloučit, že informace o tlumočení z kurdštiny jsou zjevnou nesprávností, nelze tuto skutečnost přejít zběžným konstatováním o chybě žalované. Podle stěžovatele je třeba z této nejasnosti vzbuzující pochyby o zachování základních práv stěžovatele vyvodit důsledky dotýkající se zákonnosti napadeného rozhodnutí, byť by došlo k pouze potenciálnímu ohrožení základních práv stěžovatele.

[7] Stěžovatel poukázal na to, že podle ustanovení § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie povinna neprodleně po zajištění poučit zajištěného cizince v jazyce, ve kterém je cizinec schopen se dorozumět, o možnosti podat policii žádost o propuštění ze zařízení a soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Nelze-li tento jazyk zjistit a nelze-li toto seznámení provést ani jiným způsobem, policie cizince poučí předáním písemně vyhotoveného poučení v jazycích českém, anglickém, francouzském, německém, čínském, ruském, arabském, hindském a španělském o možnosti soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. O předání písemně vyhotoveného poučení policie sepíše záznam.

[8] Z tohoto ustanovení podle stěžovatele vyplývá jeho právo užít mateřštinu ve správním řízení, jakož i to, že vydání rozhodnutí o zajištění je jediným úkonem ve správním řízení. Pokud pak je na straně 8 napadeného rozhodnutí uvedeno, že řízení bylo *„vedeno v jazyce českém za přítomnosti tlumočníka do jazyka kurdského, neboť účastník řízení nerozumí jazyku, v němž je řízení vedeno. Rozhodnutí účastník řízení v plném rozsahu porozuměl“*, a tlumočení navíc prováděl Ing. Zahid Rashid, jenž je podle seznamu znalců a tlumočníků vedených Ministerstvem spravedlnosti tlumočníkem z jazyka pandžábského a jazyka urdu, nelze rozptýlit pochybnosti o skutečné možnosti stěžovatele seznámit se s obsahem rozhodnutí a tomuto rozhodnutí porozumět s tím, že stěžovatel byl v řízení vyslechnut v anglickém jazyce a položeným otázkám zjevně porozuměl.

[9] Stěžovatel je toho názoru, že povinností žalované bylo zajistit nejen tlumočení samotného podání vysvětlení (k čemuž podle obsahu spisu i došlo) nýbrž i tlumočení rozhodnutí, jež je ostatně prvním úkonem ve správním řízení, a to do jazyka, kterému stěžovatel rozumí. O tom, že k této skutečnosti došlo, však vznikly podstatné pochybnosti, které dle názoru stěžovatele v žádném případě nelze rozptýlit poukazem na pravděpodobnou věcnou chybu v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel je toho názoru, že napadené rozhodnutí, jakož i rozsudek, který vytýkané vady označil za nepodstatné, tak z výše uvedených důvodů nemohou obstát pro zjevnou vadu řízení, respektive nezohlednění této vady v přezkumném řízení před správním soudem.

[10] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Při projednání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že již dne 23. 11. 2017 bylo zajištění stěžovatele ukončeno za účelem realizace jeho předání do Italské republiky - státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tuto skutečnost však policie (v rozporu s povinností vyplývající pro ni z ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) neoznámila ani krajskému soudu v řízení o žalobě a ani později Nejvyššímu správnímu soudu v rámci řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu proto Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců nezastavil a kasační stížnost posoudil meritorně.

[12] Podle ustanovení § 16 správního řádu, z něhož vyplývá, že správní řízení se zásadně vede v jazyce českém (odst. 1). Platí taktéž, že každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž

se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočníků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak. (odst. 3). *A contrario* k tomu platí, že v řízení vedeném *ex officio* takovému cizinci zajišťuje tlumočníka správní orgán na své náklady.

[13] Tato pravidla, která obecně platí pro všechna správní řízení, částečně modifikují zákony upravující pobyt cizinců na území České republiky. Podle ustanovení § 22 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu má účastník právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět. (odst. 1). Ministerstvo vnitra účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany poskytne bezplatně tlumočníka na úkony, ke kterým byl ministerstvem předvolán nebo vyzván (odst. 2). S účinností zákona č. 222/2017 Sb. od 15. 8. 2017 taktéž zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky v ustanovení § 169 připouští užití cizího jednacího jazyka vůči cizinci ze strany zastupitelského úřadu v řízení, které sám vede.

[14] Posledně uvedené ustanovení se však ve stěžovatelově věci neuplatnilo. V projednávané věci žalovaná *ex officio* vedla na území České republiky řízení o zajištění stěžovatele - cizince. Pro toto řízení, jak připomněl stěžovatel v kasační stížnosti, platí povinnost žalované podle ustanovení § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie povinna neprodleně po zajištění poučit zajištěného cizince v jazyce, ve kterém je cizinec schopen se dorozumět, o možnosti podat policii žádost o propuštění ze zařízení a o možnosti soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Nelze-li tento jazyk zjistit a nelze-li toto seznámení provést ani jiným způsobem, policie cizince poučí předáním písemně vyhotoveného poučení v jazycích českém, anglickém, francouzském, německém, čínském, ruském, arabském, hindském a španělském o možnosti podat policii žádost o propuštění ze zařízení a soudního přezkumu zákonnosti zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.

[15] Nejvyššímu správnímu soudu ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel byl schopen porozumět anglickému jazyku. Žalovaná v úředním záznamu ze dne 10. 10. 2017 totiž uvedla, že hlídka Policie České republiky se na základě ohlášení dostavila do ulice Roztylská 19, Praha 4 a zde se zkontaktovala s mužem odpovídajícího popisu, a že tento muž s hlídkou komunikoval anglicky. On sám poté uvedl, že nebyl napaden ani okraden a že hledá pouze ubytování. Cizinec předložil hlídce platební kartu č. 5210002531 zn. Maestro, na níž bylo uvedeno jméno E. E. Následně hlídka cizince zajistila dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a převezla jej na cizineckou policii v ulici Kaplanova 4, Praha 4 k provedení dalších procesních úkonů, včetně ověření totožnosti.

[16] Stěžovatel se tedy s hlídkou policie dorozumíval anglicky sám a bez tlumočníka. Věrohodnost této části záznamu potvrzuje i to, že žalovaná opakovaně stěžovatele o jeho právech poučila taktéž v angličtině. V dokumentu *„Instruction to a Person in Custody“* (tj. Poučení osoby v zajištění, vazbě) žalovaná v jazyce anglickém stěžovatele poučila o jeho právech v řízení (na právní pomoc, na informace o důvodech zajištění, o právu na tlumočníka, o právu nevypovídat atp.) – a toto poučení stěžovatel vlastnoručně podepsal.

Rovněž přílohou úředního záznamu ze dne 10. 10. 2017 o umístění osoby do policejní cely – krátkodobé je obsáhlé poučení v anglickém jazyce „*Guidance for a person being placed in a cell according to the Act No. 273/2008 Coll. On the Police of the Czech Republic*"; také toto poučení stěžovatel vlastnoručně podepsal. To, že by stěžovatel anglickému jazyku ve skutečnosti nerozuměl, ze správního spisu nevyplývá. Nic takového stěžovatel ostatně netvrdí ani v žalobě ani v kasační stížnosti.

[17] Počáteční úkony vůči stěžovateli tedy učinila žalovaná v anglickém jazyce a ke vhodnosti tohoto postupu měla podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečné indicie. Dostála tím své povinnosti podle výše citovaného ustanovení § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Již na počátku řízení byl tedy stěžovatel dostatečně vyrozuměn ze strany žalované o svém postavení v řízení a o právech a povinnostech z toho vyplývajících.

[18] Dále ze správního spisu vyplývá, že usnesením ze dne 10. 10. 2017, č. j. KRPA-365893-11/ČJ-2017-000022-MIG žalovaná ustanovila Ing. Rashida Zahida tlumočníkem do jazyka anglického k provádění tlumočnických úkonů spojeného s řízením vedeným se stěžovatelem. Ustanovený tlumočník poté vykonal tlumočnické úkony minimálně při sepisování protokolu a dále při překladu žalovaného rozhodnutí o zajištění. To vyplývá z toho, že správnost výpovědí k otázkám žalované potvrdil v závěru protokolu nejen stěžovatel, ale i tlumočník a též zástupce správního orgánu. Konečně i každou stránku žalovaného rozhodnutí podepsal jak stěžovatel, tak i ustanovený tlumočník Ing. Rashid Zabid. Ve vyúčtování založeném na č. l. 11 správního spisu poté ustanovený tlumočník účtoval tlumočení z anglického jazyka do češtiny a zpět v rozsahu 4 hodin a správní orgán mu takový rozsah provedených úkonů následně přiznal. Nepřímo to potvrzuje, že tlumočník ve stěžovatelově věci vykonal rozsáhlejší tlumočení, než pouze úkony při sepisu protokolu, které – dle protokolu - trvalo jen 37 minut v čase od 12:20 do 12:57.

[19] Žalovaná v řízení neustanovila tlumočníka do mateřské řeči stěžovatele z objektivních důvodů. V odůvodnění usnesení o ustanovení tlumočníka k tomu uvedla, že *„jelikož nebylo možné ustanovit tlumočníkem osobu zapsanou v seznamu soudních tlumočníků, přistoupil správní orgán dle § 24 zákona č. 36/1997 Sb. o znalcích a tlumočnících, k ustanovení výše jmenovaného, který sice není zapsán do seznamu soudních tlumočníků, ale má všechny potřebné předpoklady pro to, aby provedl tlumočnický úkon, a který s ustanovením vyslovil souhlas. Důvodem pro ustanovení tlumočníka nezapsaného do seznamu je ta skutečnost, že provedení úkonu takovým tlumočníkem by bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady, tedy v daném případě existuje důvod dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 36/1997 Sb. o znalcích a tlumočnících."* Žalovaná tedy k tlumočení ustanovila osobu, která jinak v seznamu tlumočníků zapsaná je a u níž měla současně za to, že je dostatečně odborně způsobila k překladu do anglického jazyka. Vzhledem k tomu, že již v počátcích řízení si žalovaná dostatečně ověřila, že stěžovatel anglickému jazyku rozuměl, byl takto stěžovateli poskytnut tlumočník v jazyku, v němž byl schopen se dorozumět.

[20] V samotném protokolu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KRPA-365893-12/ČJ-2017-000022-MIG poté stěžovatel vypovídal o své osobní situaci, o příchodu na území České republiky, o majetkové situaci, o zdravotním stavu, o záměrech spojených s pobytem na území členských států Evropské unie. Z protokolu o výpovědi stěžovatele přitom nevyplývá, že by výkon samotného tlumočení vykazoval nějaké vady, to netvrdí ani stěžovatel v žalobě

či v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že překlad výpovědi stěžovatele odpovídá jeho skutečným odpovědím a že je z toho hlediska bezvadný. Není zde proto důvod domnívat se, že by na základě přetlumočených odpovědí o osobní situaci stěžovatele žalovaná eventuálně učinila nesprávné skutkové závěry. Další část podkladů rozhodných pro zajištění stěžovatele z důvodu předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013 navíc žalovaná zajistila *ex officio* bez potřeby tlumočení vůči stěžovateli – šlo např. o ověření jeho identity, azylové historie stěžovatele v zemích Evropské unie, skutečnosti o vhodnosti zemí, do kterých měl být stěžovatel předán. S jejich obsahem se přitom stěžovatel stejně jako s celým rozhodnutím evidentně seznámil, avšak žádné další námitky vůči skutkovým zjištěním neuplatnil.

[21] Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo tedy spolehlivě prokázáno, že Ing. Rashid Zabid úkony potřebné pro vedení řízení proti stěžovateli bezvadně přetlumočil do anglického jazyka, jenž byl stěžovateli srozumitelný, a o věrohodnosti a relevantnosti těchto úkonů tak nelze pochybovat. Přestože tedy žalované rozhodnutí v samotném závěru uvádí, že řízení bylo vedeno v českém jazyce a tlumočeno do jazyka kurdského, neboť stěžovatel nerozuměl jazyku, ve kterém toto řízení bylo vedeno, nic tomu ve skutečnosti ze správního spisu nenasvědčuje. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s městským soudem, že toto konstatování žalované neprokazuje, že by řízení ve skutečnosti bylo vedeno v jazyce nevhodném pro stěžovatele.

[22] Ze všech uvedených důvodů je Nejvyšší správní soud toho názoru, že řízení o zajištění nebylo zatíženo vadou spočívající v nesprávném tlumočení před žalovanou, a že by tím bylo upřeno některé z procesních práv stěžovatele. Nejvyšší správní soud se s touto jedinou kasační námitkou, v níž stěžovatel v tomto ohledu postup žalované napadl, neztotožnil. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

IV. Náklady řízení

[23] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Procesně úspěšná žalovaná náhradu nákladů v řízení neuplatnila a ani Nejvyššímu správnímu soudu ze spisu nevyplynuly žádné náklady přesahující rámec běžné administrativní činnosti. Nejvyšší správní soud nepřiznal proto náhradu nákladů žádné z procesních stran.

[24] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Jindřich Lechovský učinil ve věci jeden hlavní úkon právní služby (sepis kasační stížnosti), za nějž mu náleží odměna podle § 9 odst. 3 ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3100,-Kč a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300,-Kč. Nejvyšší správní soud přitom přihlédl k tomu, že advokát stěžovatele zastupoval již v řízení o žalobě a nepřiznal mu proto úkon spočívající v přípravě a převzetí věci. Vzhledem k tomu, že jmenovaný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. úhrn přiznané odměny a náhrady hotových výdajů ve výši 3400,-Kč o 21% na částku 4.114,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od

právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatelky nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Jaroslavem Vlašínem v právní věci žalobce: **E. E.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort se sídlem Kaplanova 2055/44, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. KRPA-365893-14/ČJ-2017-000022-MIG, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2017, č. j. 2 A 126/2017 - 37,

takto:

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 11/2018 - 26, **se opravuje** tak, že se výrok IV. vypouští.

Odůvodnění:

[1] Rozsudkem ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 11/2018 - 26, rozhodl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2017, č. j. 2 A 126/2017 - 37, takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

V písemném vyhotovení však byl uveden i výrok

IV. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4.114,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

[2] Nedopatřením totiž došlo k tomu, že byl duplicitně opsán výrok o odměně zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti a v důsledku toho se součástí rozsudku stal i shora uvedený výrok.

[3] Výrok IV. specifikovaného rozsudku proto Nejvyšší správní soud vypouští vydáním tohoto usnesení podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, v rámci opravy výše uvedené zjevné nesprávnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu